

VÁRNAGY MÁRTA

Évelő

(Szeged)

Volt kertünk. Tartozott hozzá ház. Elváltunk, maradtak a fák, a bokrok, az évelők. A vevők látták, ami épp virágzott. Téltemető, hóvirág, néhány hanga is. Némelyik a hó alól bújt. Nevén szólítottam, nem tudom, talán a hunyort. Minden nap nyílt valami.

(A Csikágó)

Cserépből levendula, írisz ül, és guggol mézízű morzsavirág. A folyosó felőli ablakból lobélia hajol a párkányon át, mellette rokokószoknyás bársonyka. Vadszőlő igyekszik a gang korlátjáról az otthoni terasz felé. Hajnalka magot vettem. Idén már nem. Fecskék figyelnek a lépcsőforduló alól, nézzük egymást, mi ez a migráció.

(Szeged)

Megyek a filagóriás házhoz, itt költő lakott, valamikor. Ülök a sövény melletti padon, a falakból az *ő szava szól át, mely messze, mint az ég*. Elvirágzott az ismerős primula, a kertünkben vándorolt ide. Csereberéltünk, kaptam árnylilomot, gyöngyvirágot, császárkoronát. Üldögélek. Nem futok át, nem nézem meg, mi lett belőlük, *hadd fájjon, hagyom. A régi én talál rám. A kőfalon túli víztoronyra visszarévedek. Restaurálták. Ősz van. És idegenek némely csillagok. A borostyánom zöldje dérbe tévedt*.

(A Csikágó)

Campanulla hangok hullnak az udvar köveire. Múlik a nap.

A keresőt igazítom

Múholdfelvétel a Basahíd utcáról, abból nyílik a kisköz, három házzal, a miénk belül a jobb oldali volt. A keresőt igazítom, nagyítok a képen, folt marad akkor is a kert, de én tudom, az udvar téglával kirakva, a rések közé virágmagot szór a szél, szirmok lebegnek nyáron a napmelengette járdán, a nappali ablaka előszobára néz, mert alföldön vagyunk, ahol a déli tájolású szobák elé mindig épült valami, kivédeni a sok napsütést.

Múholdfelvétel a Basahíd utcáról. Nincs meg a régi ház, most napernyő, hintaágy a díszburkolaton, itt laktunk, mondom idegeneknek, milyen jó, megmaradt, legalább a régi utcanév.

Másként nevezték a Kőbárányt, nem volt Széksósi út, újakat nyitottak, mit tudom én, nem jut eszembe az akkori név. Múholdfelvételt találtam a neten, és keresem a gyerekkort. Ez itt a Basahíd utca, a régi Dorozsma, kisközben a házunk, ez a barna folt. Téglák között porcsinka nyílik az udvaron, padlásfeljáróban ülök a tető alatt, messzire látok. A rét alakja folyómeder. Ladikkal járta ükapám, így mesélték. Nyáron nád nőtt a folyó helyén, vagy katáng, fűfélék, menta, pász-tortáska, pitypang, zsurló, közöttük szöcske ugrál, apró béka. Szitakötő, lepke is tartozik a tájhoz, sok szúnyog. A csípésüket elvakarom. Csattog az ugrókötél. Télen magasszárú cipőre korcsolyát csatolok, jégpálya a rét. A karácsonyfa alatt egy narancs, esetleg kettő. Lebontottuk a fát vízkeresztkor. Egyszer hajcsatot találtam az ágon. A fa már kopasz volt.